

متن پرسش

با عرض سلام خدمت استاد گرامی با عنایات حضرت حق بنده ی حقیر مشغول یاد گرفتن کتاب عین نضاح آیت الله جوادی پیش یکی از شاگردان جنابعالی هستم و به طور تخصصی مباحث عرفان نظری را بحث می‌کنیم. گهگاهی هم به کتاب های ابن عربی و شرح قیصری بر آن و شروح دیگر رجوع می‌کنیم (این مطالب را برای این خاطر عرض می‌کنم که متناسب با فضای این کتاب ها جواب حقیر را بدهید) ۱- آیا شهود یک اسم به تنهایی قبل از ظهور خلقی آن یعنی در ذات الهی امکان دارد؟ شهود این اسم در عالم خارج و ظهور خلقی آن به چه شکلی است؟ آیا هر اسمی در خارج مظهر خاصی دارد؟ اگر عارفی مشاهده کرد در هر مرتبه (هم ذات الهی هم عالم خارج) چه چیزی را میبیند؟ ۲- اصل سوال اینجا است که آیا "صفت" نیز به تنهایی قابل شهود است؟ چه در ذات الهی و چه در عالم خارج؟ بنده در یکی از شروح بر فصوص دیدم که نوشته بود عارف می‌تواند یک صفت را شهود کند منظور چیست؟ اگر ذات الهی با اتصاف به صفتی اسم می‌شود پس چگونه صفت می‌تواند حقیقت خارجی داشته باشد و به طور مستقل شهود شود؟ آیا اسم هم حقیقت متعین خارجی دارد؟ اگر میشود بعضی از منابع جواب هایتان را هم بگویید تا من نیز به آنها رجوعی داشته باشم اگر منبعی نیز هست که می‌توانم در این مورد به آن رجوع کنم لطفاً بفرمایید. خیلی ممنون یا حق

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: البته من کتاب «نضاح» را نمی‌شناسم ۱- هر اسمی از طریق مظاهر، خود را می‌نماید وگرنه آن اسم در صقع ربوبی می‌ماند. به همان معنا که خداوند اسماء خود را بر اساس طلب عین ثابت‌هی مخلوق ظهور می‌دهد حال اگر طلب عین ثابت‌هی مخلوق نبود ظهور اسم معنا نمی‌داد. عارف با نظر به مظاهر اسماء الهی منتقل به حقیقت آن اسم می‌شود و حق را با نور آن اسم می‌نگرد ۲- صفت چیزی نیست جز خصوصیات اسم و اگر هم کسی می‌فرماید عارف صفت را شهود می‌کند به اعتبار ظهور اسمی است که دارای صفت خاص است. این مطالب را باید در کتاب‌های محی‌الدین و قونوی دنبال کنید. کتاب‌های استاد یزدان‌پناه جمع بندی‌های خوبی در این مورد دارد. موفق باشید